

OBRAČUN DDV OD STORITEV GOSTOVANJA

Pojasnilo DURS, št. 061-149/2006-2, 14. 3. 2007

Davčni zavezanec je navedel, da se ne strinja s tem, da mu operater mobilne telefonije iz Slovenije obračuna DDV tudi na storitev tujega operaterja mobilne telefonije s Hrvaške. V zvezi z navedenim pojasnjujemo:

Način, po katerem operater mobilne telefonije iz Slovenije obračunava DDV, je pravilen, saj uporabniku iz Slovenije zaračuna svojo storitev, za katero se šteje, da je opravljena v Sloveniji, v davčno osnovo pa vključi tudi storitev tujega operaterja.

V prvem odstavku 36. člena Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06) je določeno, da pri dobavah blaga ali storitev davčna osnova vključuje vse, kar pomeni plačilo (v denarju, stvareh ali storitvah), ki ga je prejel ali ga bo prejel dobavitelj ali izvajalec od kupca, naročnika ali tretje osebe za te dobave, vključno s subvencijami, ki so neposredno povezane s ceno takih dobav, če ni s tem zakonom drugače določeno.

Po petem odstavku 36. člena ZDDV-1 pa se v davčno osnovo med drugim všttevajo, če že niso všteti, tudi trošarine in drugi davki, takse, uvozne in druge dajatve razen DDV. Na podlagi navedene določbe se iz osnove za slovenski DDV izključi DDV, obračunan od davčnega zavezanca iz druge države članice (navedeno potrjuje tudi sodba Sodišča ES C-85/97 v zadevi SFI Belgija), ni pa mogoče iz davčne osnove izključiti DDV, ki ga obračunajo davčni zavezanci iz tretjih držav. Navedeno je posledica tega, da je obdavčitev z DDV usklajena le med državami članicami, k čemer jih zavezuje šesta direktiva Sveta oziroma od 1. 1. 2007 direktiva Sveta 2006/112/ES (UL L 347, 11. 12. 2006, str. 1–118).

Pri tem ko operater mobilne telefonije iz Slovenije uporabniku iz Slovenije zaračuna storitev tujega operaterja, se za določitev kraja obdavčitve upošteva splošno pravilo iz 24. člena ZDDV-1. V navedenem členu je določeno, da se za kraj, kjer je opravljena storitev, šteje kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki opravi svojo storitev, sedež svoje dejavnosti. Zaradi navedenega v konkretnem primeru tudi ni mogoče uporabiti merila dejanske rabe in uživanja, saj je to merilo predvideno le za storitve, navedene v 29. členu ZDDV-1, ki se opravijo za naročnika s sedežem zunaj Skupnosti ali za davčnega zavezanca s sedežem v drugi državi članici. V konkretnem primeru pa sta naročnik in izvajalec storitve iz Slovenije.

Navedeno velja tudi za storitve posredovanja klicev v tujini (mark-up), ki so hkrati s storitvami tujega operaterja zaračunane uporabniku iz Slovenije.